

2 НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ - СВ. ГРИГОРИЙ ПАЛАМА

ИЗЦЕРЯВАНЕ НА ПАРАЛИЗИРАНИЯ В КАПЕРНАУМ

След няколко дни Той пак влезе в Капернаум; и се разчу, че е в една къща. Тозчас се събраха мнозина, тъй че и пред вратата не можеха да се поберат; и Той им проповядваше словото. И дойдоха при Него с един разслабен, когото носеха четворица, и като не можеха да се приблизят до Него поради навалищата, разкриха и пробиха покрива на къщата, дето се намираше Той, и спуснаха одъра, на който лежеше разслабеният. Като видя вярата им, Иисус каза на разслабения: чедо, прощават ти се греховете. Там седяха някои от книжниците и размишляваха в сърцата си: какво тъй богохулства Тоя? Иисус, веднага като узна с духа Си, че размишляват тъй в себе си, рече им: що размишлявате това в сърцата си? Кое е по-лесно да кажа на разслабения: прощават ти се греховете ли, или да кажа: стани, вземи си одъра и ходи? Но за да знаете, че Син Човеческий има власт на земята да прощава грехове (казва на разслабения): тебе казвам: стани, вземи си одъра и върви у дома си. Той веднага стана и, като взе одъра си, излезе пред всички, тъй че всички се чудеха и славеха Бога, като казваха: никога такова нещо не сме виждали.

(Марк 2:1-12)

Впечатляваща е сцената, както я описва днешното евангелие. Парализираният не може сам да дойде при Господ, за да поиска изцеление за себе си. Народът около Христос, който слуша проповедта, образува задущаващ обръч. Тогава хората, които се грижели за парализирания, намират това умно решение, за което чухме днес. Отстраняват покрива, за да могат да преодолеят тълпата и да доведат парализирания при Господ. Били сигурни, че Господ може да го излекува, затова и никаква физическа пречка не ги спряла.

Онова, което господства в днешния откъс, е човешката болка и състраданието. Състраданието на Богочовека към човека и на хората към събратята им. Богочовекът е милостив, човеколюбив, благодетелен към целия човешки род. Където има болка, нещастие, гонение, болест, презрение, там е и нашият Христос. Там са и обикновените хора.

В Евангелието Го виждаме да е близо до човека. В радостта на сватбата в Кана Той предлага вино. В пълната скръб при погребението на прескъпото дете на Наинската вдовица предлага възкресение. На разбойника на кръста предлага прошка. Къде има безизходица и Иисус Христос не е там, за да посочи изход!?

След Своето възкресение уверява учениците Си, че ще е с нас през всички дни на живота ни (Мат. 28:20). Нашият Господ е човеколюбив и близък до нас. Но и хората, братя, доказват същото. В днешния откъс съчувстват, състрадават и търсят какъвто и да е начин, за да се излекува парализираният им приятел и близък.

Разбира се, ще кажете, че в наши дни хората все повече стават безжалостни, цинични, безразлични към болката на другия. Това е истина, която виждаме по екраните на медиите. Но много повече са онези, които съчувстват по един или друг начин в болката на страдащите. Търсят и питат за добри лекари, подходящи лекарства и лечебни центрове. Умъчнени и покрусени бързат да помогнат. Отзовават се на много повиквания.

Може би не е явна тази страна на нашето общество, братя. Тя е мълчалива, но я има и тя върши своето добро дело. Пред болката хората се пробуждат и състрадават, колкото и да са потиснати от ежедневието и проблемите си. Скърбите и безизходиците смекчават сърцата, облекчават гнева и разгромяват индивидуализма и самоволството. Болката и нуждата водят хората да търсят благодатта и милостта Божия и за себе си, и за своите събратя.

*Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“*